

Det lyserøde skolepøgelse
Oversat af Flemming Andersen efter
Das rosarote Schulgespenst
© 2005 by Arena Verlag GmbH, Würzburg
Copyright © Danish Edition 2006 by CDR-Forlag
Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C
Tryk: Preses Nams
ISBN 87-7841-434-2

Ekspedition:
Boghandlen eller direkte hos
CDR-Forlag
Montanagade 29 E, DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078
Fax 8619 9566
cdr@cdr-forlag.dk

Læs mere om Kwiatkowski-bøgerne
og deltag i konkurrencer om bog-præmier på:
www.cdr-forlag.dk

De fleste store detektiver var ikke ret dygtige i skolen. Jeg er godt nok ikke så berømt som Sherlock Holmes eller Kalle Blomquist, men jeg er i hvert fald elendig i skolen. For at en privatdetektiv som mig ikke skal kede sig ihjel, har han brug for spændende eventyr, farlige skygninger af forbrydere og skumle hemmeligheder. Men hvad tilbyder skolen så? Stavning, gange- og dividere-stykker, alt om frøens liv, sund

ernæring og andre nerve-pirrende emner af samme skuffe. Så der er ikke nogen, der undrer sig over, at jeg morgen efter morgen falder i en dyb søvn og ikke vågner, før det ringer ud til frikvarter.

Hvorfor kan vi ikke gennemgå ægte trussels-breve i dansk-timerne? Hvorfor bruger vi ikke matematik-timerne til at regne ud, hvad hver dag i fængslet koster,

eller hvad det koster at sætte politiet til at opklare et bank-røveri?

Jeg ville garanteret ikke falde i søvn i den slags timer – og det ville de fleste af mine klasse-kammerater heller ikke.

Min mor siger, at for mig er hele verden én eneste stor krimi. Derfor er det også helt fint, at der i det mindste ikke sker røverier, tyverier og bedragerier i skolen. Og så er der jo også det, at de fleste mennesker slet ikke ønsker at blive privat-detektiv, men sygeplejerske, buschauffør eller skatterådgiver. Og alle disse mennesker må i det mindste lære noget fornuftigt.

Voksne synes altid at vide, hvad der er fornuftigt. Men man kan bare slå op i avisen for at se, hvor ufornuftige de er.

Hvorfor fortæller jeg nu om skolen? Simpelthen fordi min sidste sag foregik dér.

Det må nok være gået op for en hel del, at jeg er vild med tyggegummi. Mit foretrukne mærke hedder *Carpenter's Chewing Gum*.

Dette herlige tyggegummi kan man kun få i Olgas kiosk. Hun er min bedste veninde, og for alle de penge, jeg i årenes løb har lagt hos hende, kunne jeg let have købt mig en mountain-bike – med 27 gear, perfekte bremses og affjedring.

Ved et af mine seneste besøg i Olgas Kiosk mødte jeg Kommissæren. Pedellen på vores skole hedder i virkeligheden Komissarek, men

alle på skolen kalder ham *Kommissæren*.

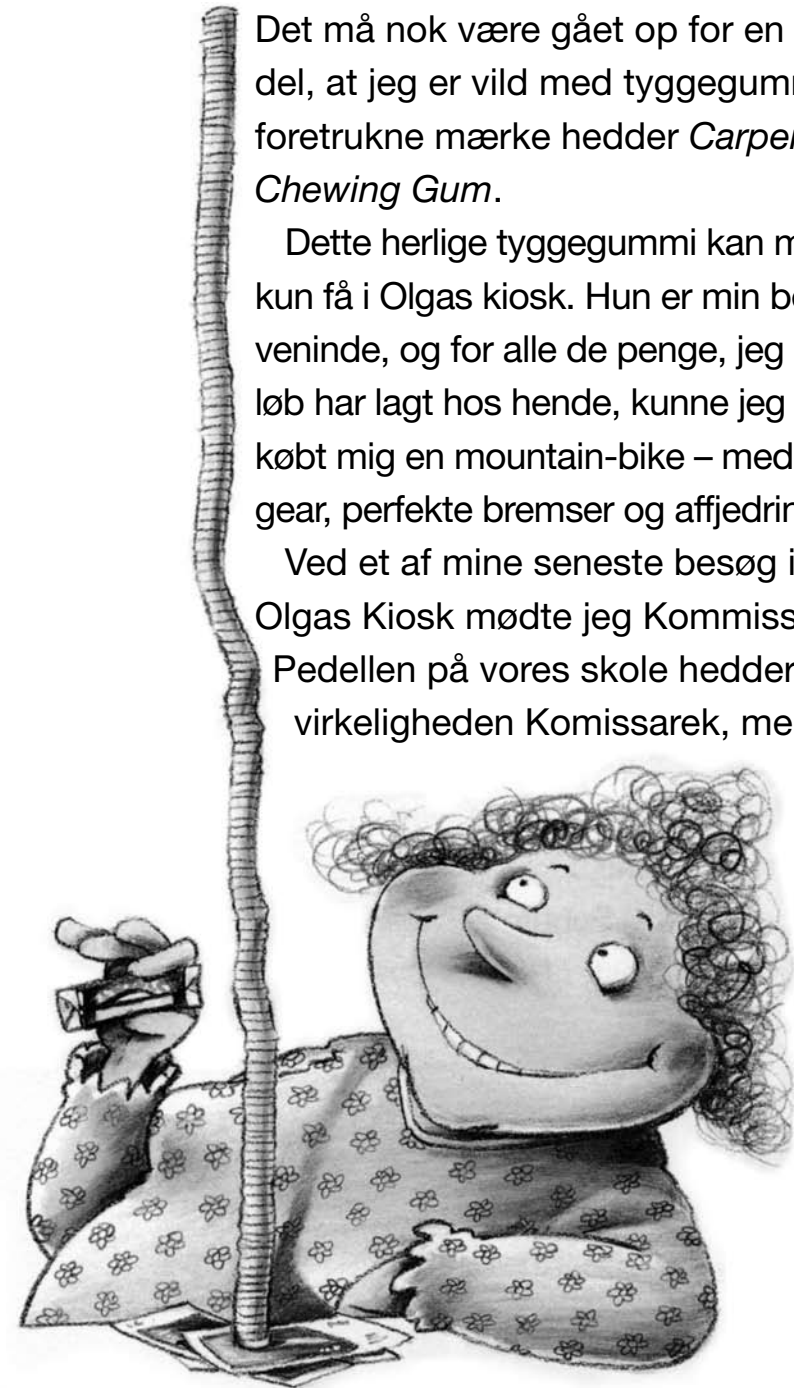
Det er nu ikke så sært med dét navn, og han er verdens flinkeste pedel, ja, han er sikkert den flinkeste pedel i hele universet.

Det er lige meget, hvilke åndssvage ting, vi laver; han taber aldrig fatningen – sådan var det i hvert fald indtil for nogle uger siden.

»Jeg har også været barn engang,« plejede han bare at sige med et smil.

Men den dag var Kommissæren ikke, som han plejede at være. Selvom jeg stod bag hans enorme ryg og ikke kunne se hans ansigt, så kunne jeg godt mærke, at han var nervøs. Og jeg kunne se på Olga, at hun også havde bemærket det.

»Hvad sker der? Er der problemer i skolen?« spurgte Olga, da hun lagde to tykke cigarer med mavebælter på disken foran ham.

Kommissæren bøjede sig frem og hviskede så stille, at jeg næsten ikke kunne høre det:

»Det spøger!«

»Hvor?« spurgte Olga.

»Ja, på skolen.«

»Hvor længe har det stået på?« borede min veninde videre.

»I de sidste to dage. Og hver gang mellem klokken 22 og midnat,« svarede Kommissæren.

Olga tog sig en cigaret, men tændte den ikke. Efter at hun er holdt op med at ryge, tygger hun mindst tyve kvalme-pinde hver dag. Min mor synes, det ville være fint, hvis der var flere, der gjorde ligesom Olga.

»Hvordan fandt du ud af, at det spøger?«

lød Olgas næste spørgsmål. Gisp! Kvindemennesket forhørte jo pedellen, som havde hun aldrig bestilt andet i hele livet end at forhøre folk!

»Jeg ser skygger. Uhyggelige skygger.«

»Og hører du også noget?«

Kommissæren rystede på hovedet.
»Hvorfor kigger du ikke bare efter, hvad det er?« spurgte Olga.
»Jeg er altså ikke træt af at leve!« sagde vores pedel ophidset. »Hvad nu, hvis der virkelig er et spøgelse ...«
»Der findes ikke spøgelse,« afbrød Olga ham. »Og skole-spøgelse findes i hvert fald slet ikke.«
I det samme, fik hun øje på mig.
»Hej, min egen engel,« udrød hun. Og det selv om jeg mindst hundrede gange har forbudt hende at sige sådan, når der er andre, der kan høre det. Det var simpelthen ikke til at vænne hende af med!

»Hvor mange pakker skal du have i dag?« spurgte Olga.

Det var ved at være slut med mine lomme-penge, der var kun til en enkelt pakke.

Olga lagde en pakke på disken foran mig og lod mine sidste mønter forsvinde ned i pengekassen. Så vendte hun sig igen om mod Kommissæren:

»Tag Kwiatkowski! Han er den bedste.«

»Den bedste til hvad?« spurgte pedellen.

Olga lod sin cigaret glide fra den ene mundvig til den anden. »Den bedste privat-detektiv,« sagde hun. »Hvis der er nogen, der kan finde ud af, hvem der spørger på din skole, så er det ham.«

Den næsten to meter høje pedel så efter-tænksomt ned på mig. Selvfølgelig var han godt klar over, at jeg arbejdede som privatdetektiv. Det ved enhver her i

kvarteret. Men han troede sikkert – ligesom alle andre voksne – at jeg kun tog mig af sager med stjalne hunde, stjalne jakker eller forsvundne pakker tyggegummi. Til sidst rettede han på sine briller og spurgte:

»Har du før haft med spøgelser at gøre?«

»Selvfølgelig.«

»Og? Hvad stillede du op med dem?«

Jeg tænkte på marsvinene i sagen med den blå karrusel. Dem havde jeg allerførst forvekslet med farlige spøgelser.

»Der var ikke nogen,« svarede jeg. »Rigtige spøgelser findes ikke.«

Kommissæren så igen efter-tænksomt på mig. Det er godt nok underligt, at sådan en kæmpestor mand var bange for et par skygger.

»I orden,« sagde han så. »Hvad koster det, hvis du tager sagen?«

»Fem pakker Carpenter's,« sagde jeg.

»Og hvad nu, hvis du ikke finder ud af, hvem det er, der spøger på min skole?«

»Jeg opklarer sagen,« lovede jeg. I modsætning til vores pedel, var jeg ikke bange for de påståede spøgelser. Og hvad kunne gå skævt i min efterforskning?!

Kommissæren rakte mig hånden. »Det er så en aftale,« sagde han. »Du får dine fem pakker. Og hvordan kommer vi nu videre?«

»Er du hjemme i aften?« spurgte jeg.

Han nikkede.

»Jeg kommer klokken halv ti.«